

[H. C. Hansen.]

partiers svingninger fra det ene hjørne til det andet, og om forskellen på valgpropaganda og ansvarspræget politik. Måske kunne man også til vejledning for de konservative vælgere udsende som særtryk det interview, som den højtærede indenrigsminister hr. Aksel Møller gav „Nationaltidende“ den 13. august. Det blev gengivet under overskriften — som jeg håber den højtærede minister erindrer sig i dag —: „Den, der gemmer til natten, har kun sparet til skatten.“ Det hedder heri bl. a.:

„Under socialdemokratisk ledelse vil enhver frivillig opsparingstilbøjelighed blive modarbejdet. Det er i logisk overensstemmelse med socialismens anskuelse og program, at staten påtager sig flere og flere af det økonomiske livs funktioner. Det er derfor også ganske logisk, set ud fra et socialistisk synspunkt, at staten påtager sig kapitaldannelsen ved at lægge sådanne byrder på befolkningen, at den enkelte ikke selv længere har nogen mulighed for opsparing. Derfor må vi have en anden regering.“

Jeg kan så inderligt godt forstå den højtærede indenrigsministers afsluttende svar i dette interview. Journalisten siger: „Til slut et hjertesuk: politik er efterhånden blevet den rene økonomi“, og den højtærede indenrigsminister, dengang kun det ærede medlem hr. Aksel Møller, svarer med sjælden dyb eftertænkksomhed: „Ja, desværre! Hvor havde vi det lykkeligt, da de politiske problemer alle var af ånd og ikke som nu af materie!“ — Den højtærede indenrigsminister er jo historiker, så jeg kan måske derfor drille ham med at spørge ham om, hvornår det egentlig har været tilfældet; men det er nu en helt anden side af sagen. Det svar, den højtærede minister dér gav, er lige til Vogel-Jørgensens „Bevingede ord“, medmindre da den Gyldenblonde kan få noget ud af det.

Den højtærede statsminister startede sin valgkamp over 7 spalter i „Fyns Tidende“ med i „en ildnende tale“, der var „en strålende optakt til venstres valgkamp“ — jeg kender udtrykkene fra min egen presse også (munterhed), men jeg synes, det er rart at få disse almene formuleringer frem —, at deklamere:

„Det ligger dybt i det danske socialdemokratis væsen ikke at tage medansvar for noget, som er økonomisk ubehageligt for dets vælgere“.

Denne klare analyse af socialdemokratiets væsen stod overfor en omtale af venstres ekstraordinære landsmøde i Aarhus

— altså i august —, som „Fyns Tidende“ refererede under følgende overskrift:

„Det bliver ikke svært at få forståelse blandt vælgerne for venstres politik.“

Den højtærede statsministers udtalelse var jo nok udtryk for en noget uligevægtig sindstilstand, når henses til det grundlag, hvorpå socialdemokratiet gik til valg. Og jeg kan måske antyde, at landsmødeoverskriften bar præg af en klædelig valgoptimisme, der imidlertid måske lader sig forsvare ud fra den betragtning, at „Fyns Tidende“s landbolæsere næppe gemmer bladet, men efter læsningen anvender det til såre praktiske formål.

Det falder mig ikke ind at ville påstå, at det ligger dybt i partiet venstres væsen ikke at tage medansvar for noget, som er økonomisk ubehageligt for dets vælgere. Jeg ønsker blot stiltfærdigt at gøre den bemærkning, at partiet og da navnlig den højtærede statsminister endnu skylder os bevis for, at også venstres bærende vælgerkorps, dets landbrugsvælgere, påtænkes inddraget i det fællesskab, som samdrægtigt skal bære de så nødvendige byrder. Den hidtil forelagte skattebuket af direkte skatter må nok siges at være — for at bruge den højtærede statsministers yndlingsudtryk — lidt svag i så henseende. Det er udmærket at stille stærke krav om ophævelse af de nye, endnu ukendte indirekte skatters pristalsvirkning, men det kan ikke være den høje regerings alvorlige mening, at blot dette standpunkt føres igennem, så er den hellige grav velforvaret. Jeg har jo personlig, som det høje ting vil vide, været ude for skarpe angreb i anledning af en udtalelse om, at det danske landbrug aldrig havde haft bedre vilkår end netop nu. Man har endog villet antyde, at denne letsindige udtalelse skulle være årsagen til, at England nægtede at forhøje smørprisen. Jeg beder nu indtrængende om, at man ikke farer for hårdt frem mod forpagter P. Rønholt, Tybjerggaard. Om ham kan man jo desværre ikke sige, at han er en letsindig partipolitiker, der ikke ved, hvad han taler om, eller som vil skaffe sig en billig partipolitisk gevinst ved at prale med gunstige vilkår for landbruget. Han har selv skoen på, og han ved, at den er god og solid at vandre i. Jeg kan ikke undlade at citere nogle af forpagter Rønholts udtalelser i hans både interessante og modige artikel i „Berlingske Tidende“ for den 8. november. Det hedder heri:

„Så kom den nye regerings program. Med nedskrivninger, skatter og besparelser her og dér. Men det nytter alt sammen